

[Axel Sørensen.]

tog til Vejle eller den anden vej med et senere tog fra Vejle til Give. Man ser derude således på det, at lyntoget på sin første etape fra Struer til Vejle skal være opsamlende for denne egne beboere og ikke for Odense, som det ærede medlem hr. Foged i går så rigtigt nævnte.

Må jeg til slut have lov til overfor den højtærede minister for handel, industri og søfart at fremføre et aktuelt spørgsmål. Mange forældre lader deres børn oplære i et håndværk for derved at give dem muligheder for en fremtidig eksistens. Det kan være dyrt for et småkårs hjem, så længe læretiden står på, at skulle yde ikke alene kost, men logi samt beklædning. Under læretiden skal lærlingen på mesterens bekostning søge den tekniske skoles undervisning, så den side skulle være i orden. Derimod synes det, som om det antal unge håndværkere, der søger ind til håndværkerskolerne, der fortrinsvis er at betragte som kostskoler, har været for ringe. Skyldes det ikke, at det beløb på 675 000 kr., som ganske vist er forhøjet i forslaget til finanslov for finansåret 1952—53 med 50 000 kr., er for lille til det formål, det skulle tjene? Der bliver næppe mulighed for til dem, der søger at komme ind på disse skoler, at bevilge et tilskud, som ligger væsentligt over 200 kr. til en vinters ophold på en håndværkerskole; og da et sådant ophold vil koste i alt 1 000 kr. for de fem måneder, afholder det sikkert mange unge håndværkere under uddannelse fra at søge en sådan skole. Ville det ikke være rimeligt, at man i lighed med, hvad der er sket overfor de unge fra landbruget, der søger de til dette fag knyttede skoler, forhøjede den bevilling, der er afsat til lærlinge i håndværkerfaget, gav dem en mulighed for at uddybe deres kundskaber på håndværkerskolerne og altså stille sig mere velvilligt fra regeringens side? Jeg vil tro det.

Heick: Der er en række faktorer, som i de senere år har arbejdet sammen om at forøge behovet for jord her i Danmark. Bl. a. øges det danske befolkningstal stærkt, samtidig med at chancerne for udvandring til oversøiske lande synes at være begrænsede, og behovet for fødevarer stiger selvfølgelig jævnsides med befolkningstallet herhjemme, men samtidig ser det ud til, at dette behov øges mindst lige så stærkt i andre egne af Europa, og det falder sammen med de omvæltninger ude i den store verden, som vi er vidne til, hvor folk i det, amerikanerne kalder de „underudviklede

lande“, frigør sig; og hvad enten vi er skeptiske eller anderledes indstillet til omvæltningerne, må vi være klar over, at det får til følge, at disse folks behov for fødevarer stiger, og at deres eksport sandsynligvis vil falde tilsvarende. Jeg nævner blot dette for at slå fast, at den situation med hensyn til mangel på jord, som vi synes at være inde i her, ikke er noget forbigående, det er noget varigt og noget, vi må indrette os efter; og en af de virkninger, vi føler allerede i dag, er, at større og større kredse forlanger adgang til den samme mængde jord, og dermed stiger kravet til fordelingen.

Det stigende jordkrav mødes samtidig af et større krav fra offentlighedens side om jord til andet formål. Det offentlige forbrug af jord til veje og byggepladser, sportspladser o. lign. har i de sidste år været ca. 10 000 ha årlig, og der er ingen udsigt til, at dette store forbrug vil falde. Vi må derfor rette bestræbelserne imod at finde ud af, hvordan vi kan imødegå en sådan situation på en fornuftig måde, og her står det sådan for mig, at en yderligere opdeling af jorden ikke løser noget problem. Det ligger jo sådan, at dansk landbrug i højere og højere grad bliver henvist til selvforsyning, og når det er tilfældet, når vi går bort fra den udstrakte industrialisering, er det kun nationaløkonomisk begrundet at udstykke i et sådant omfang, at vi kan øge produktionen ved at gå fra større til mindre ejendomme. Det har vi kunnet i ret stor udstrækning, vi kan det ikke i så høj grad i dag som tidligere, vi kan det vel nok i nogen grad, men det er efter min mening uklogt her at gå videre, end der er anvist udveje for i den nugældende lovgivning.

Men vi har andre muligheder, som jeg ikke mener er udnyttet fuldtud. Jeg læste forleden, at finansudvalget i øjeblikket behandlede et forslag om at stille nye midler til rådighed for landvinding. Jeg vil håbe, at dette udvalgs fortjenstfulde formand, det ærede medlem hr. Jensen-Broby, som udfører et så påskønnet arbejde for at begrænse statens og dermed skatteydernes udgifter, må få tilslutning hertil, men at hans bestræbelser ikke må blive udstrakt til områder, der er så produktionskabende, som landvindingen er. Jeg vil meget stærkt henstille, at de nødvendige penge bevilges, så vi kan komme i gang med det nyttige arbejde, det er at øge mulighederne for indvinding af jord her i Danmark.

Samtidig med at jeg så stærkt som muligt vil henstille, at landvindingsarbejdet